

PROP DE VOSALTRES

Cuidar els altres

Estimats diocesans:

M'alegra informar de les múltiples iniciatives i activitats que les diferents comunitats i associacions catòliques fan al llarg de l'any. Totes estan pensades per afavorir els altres —especialment els més necessitats—, promoure unes millors condicions en la dignitat de la vida humana i potenciar els aspectes solidaris perquè la societat sigui més habitable. Ho podeu comprovar en l'àmbit de les Càritas, en la coordinació que funciona des de fa anys en la Xarxa d'Entitats Cristianes sociocaritatives i en les diferents actuacions de les moltes delegacions i secretariats diocesans —Joves, Ensenyament, Salut, Catequesi...—, sense especificar el nom oficial de cadascuna d'elles.

El percentatge de dedicacions al servei als altres de manera individual i directa és molt alt. És cert que la nostra reflexió se centra només en l'àmbit diocesà, encara que som conscients que hi ha una gran sensibilitat cap als enormes problemes que afecten tota la humanitat i que, des d'aquestes pàgines, sovint explicitem: el maltractament a dones i nens, els abusos de tota mena, les guerres, les dificultats econòmiques de les famílies, la forta desigualtat, la solitud dels ancians, l'atenció als malalts i als qui els cuiden. En la nostra realitat social no hi ha cap retret davant d'aquesta allau d'actuacions. Al contrari, abunden els elogis i els agraïments i això és motiu de satisfacció per nosaltres perquè respon a la

coherència i exigència de les paraules de Jesucrist.

Esperem que ningú es molesti o s'estranyi quan els responsables i col·laboradors d'aquestes activitats expliquen que se senten motivats per exercir el ministeri de la caritat per la seva intensa adhesió a la fe que professen. De fet, actuen sempre per fer el bé al próxime però, des del seu ésser més profund, ancorats a la voluntat de Déu, Pare de la misericòrdia i del consol, al qual es dirigeixen en les seves oracions i participen dels seus sagraments. Mai la mirada al nostre entorn immanent està desvinculada del fonament diví, de la realitat transcendent.

Avui animo tothom a participar en la Jornada de Pastoral de la Salut, l'activitat central de la qual es desenvoluparà durant el matí del pròxim dissabte, dia 22, en una sala de la Casa de l'Església.

Hi parlaran Mons. José Luis Redrado, Mariuz López Mañero i el sacerdot Rudesindo Delgado, grans experts en l'atenció als malalts i pertanyents al «món» de Sant Joan de Déu, que tant ressò positiu té en la nostra diòcesi. En l'organització d'aquesta Jornada hi han posat una gran tenacitat els doctors Viñas i Cabau, amb els col·laboradors de la Delegació de la Pastoral de la Salut. Estic convençut que serà de gran profit per als assistents i contribuirà a elevar l'actitud compassiva envers els nostres semblants.

El títol de la Jornada és molt expressiu, «**Malaltia, sofriment i creu**», amb la intenció de prestar

un servei autèntic i pròxim a més d'ampliar la implicació de tothom a humanitzar el nostre propi món. Tots necessitem una mirada especial davant les calamitats que ens envolten: pandèmia de la Covid, guerres, sequera, fluxos migratoris, desigualtats i exclusions de grups i persones. Necessitem sens falta seguir una línia d'actuació que afronti els grans problemes amb una sensibilitat solidària i gens egoista.

Hi ha molta gent que té cura dels altres amb paciència i dedicació intensa. El professor Domingo Moratalla agraïa en el seu últim llibre el coratge i la fortalesa mental de tots els cuidadors. Que aquesta Jornada ajudi una mica més i millor a aquesta formació urgent i necessària.

Amb el meu afecte i benedicció,

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

250 persones a l'Enviament

Més de 250 persones, entre pastors, membres de Vida Consagrada, catequistes, professors de religió, monitors d'esplai, membres d'equips d'oració, de Càritas i d'altres organitzacions socials, van participar aquest 22 de setembre a la Catedral de Lleida en la Celebració de l'Enviament, que tradicionalment obre el curs a la Diòcesi de Lleida. El bisbe Salvador va animar tots els assistents a «ser autèntics testimonis del Senyor allà on siguem enviats».

Aquesta celebració és un recordatori a totes les persones que d'alguna manera participen en el dia a dia de la comunitat cristiana a ser «sembradors de la Paraula de Déu».

A banda del missatge del bisbe Salvador i de les paraules de mossèn Víctor Martínez, també es van poder escoltar els testimonis d'una mestra d'una escola cristiana, d'una catequista, d'una monitora d'esplai i d'una família.

CERCA DE VOSOTROS

Cuidar a los demás

Queridos diocesanos:

Me alegra informar de las múltiples iniciativas y actividades que las distintas comunidades y asociaciones católicas realizan a lo largo del año. Todas ellas pensadas para favorecer a los demás, especialmente a los más necesitados, promover unas mejores condiciones en la dignidad de la vida humana y potenciar los aspectos solidarios para que la sociedad sea más habitable. Vosotros mismos lo podéis comprobar en el ámbito de las Cáritas, en la coordinación que desde hace años funciona en la Xarxa de Entidades Cristianas socio-caritativas, en las distintas actuaciones de las muchas delegaciones y secretariados diocesanos —Jóvenes, Enseñanza, Salud, Catequesis...—, sin especificar el nombre oficial de cada uno de ellos.

Es muy alto el porcentaje de dedicaciones al servicio a los demás de forma individual y directa. Es cierto que nuestra reflexión se centra sólo en el ámbito diocesano aunque somos conscientes de que hay una gran sensibilidad hacia los enormes problemas que afectan a toda la humanidad y que, desde estas páginas damos continuamente razón: el maltrato a mujeres y niños, los abusos de todo tipo, las guerras, las dificultades económicas de las familias, la fuerte desigualdad, la soledad de los ancianos, la atención a los enfermos y a los que los cuidan. En nuestra realidad social no hay ningún reproche ante esta avalancha de actuaciones. Al contrario abundan los elogios y los agradecimientos y es motivo de satisfacción para nosotros porque responde a la coherencia y exigencia de las palabras de Jesucristo.

Que nadie se moleste o se extrañe cuando los responsables y colaboradores de dichas actividades explican que se sienten motivados para ejercer el ministerio de la caridad por su intensa adhesión a la fe que profesan. De hecho actúan siempre para hacer el bien al prójimo pero, desde su más profundo ser, anclados a la voluntad de Dios, Padre de la misericordia y del consuelo al que se dirigen en sus oraciones y participan de sus sacramentos. De ningún modo está la mirada a nuestro entorno, de tejas abajo, desvinculada del fundamento divino, realidad trascendente.

Os animo a todos a participar en una Jornada de Pastoral de la Salud, cuya actividad central se desarrollará durante la mañana del próximo sábado, 22, en un salón de la Casa de la Iglesia. Nos hablarán Mons. José Luis Redrado, Mariuz López Mañero y el sacerdote Rudesindo Delgado, grandes expertos de la atención a los enfermos y pertenecientes al «mundo» de San Juan de Dios, que tantas resonancias positivas tiene para toda nuestra diócesis. Han puesto su empeño en la realización de esta Jornada los doctores Viñas y Cabau con los colaboradores de la Delegación de la Pastoral de la Salud. Estoy convencido que será de gran provecho para todos los asistentes y contribuirá a elevar la actitud compasiva ante nuestros semejantes.

Se ha dado a esta Jornada un título muy expresivo, «Enfermedad, sufrimiento y cruz», con la intención de prestar un servicio auténtico y cercano además de ampliar la implicación de todos en humanizar nuestro propio mundo. Todos necesitamos una mirada especial ante las calamidades que nos envuelven, pandemia de la Covid, guerras, sequía, flujos migratorios, desigualdades y exclusiones de grupos y personas. Necesitamos sin falta seguir una línea de actuación que afronte los grandes problemas con una sensibilidad solidaria y de ningún modo egoísta.

Hay mucha gente que cuida a los demás con paciencia y dedicación intensa. El profesor Domingo Moratalla en su último libro agradecía el coraje y la fortaleza mental de todos los cuidadores. Que esta Jornada ayude un poco más y mejor a esta formación urgente y necesaria.

Con mi afecto y bendición,

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

L'escola cristiana denuncia infrafinançament de la concertada

Representants de vint-i-cinc centres de Lleida de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya (FECC) es van reunir el passat 21 de setembre al Col·legi Santa Anna per debatre la creació d'un marc estratègic que doni resposta a les necessitats educatives del futur. Joan Mateo, coordinador del debat i catedràtic d'Educació, va defensar que «les administracions públiques no podran donar una bona resposta sense la participació de diversos agents i, per això, el rol de l'escola concertada a Catalunya serà important per atendre amb qualitat les demandes socials de l'educació». A Lleida, la concertada escolaritza gairebé la quarta part dels estudiants.

Per la seua part, Meritxell Ruiz, secretària general de la FECC, va remarcar que han creat un grup de

treball per «tornar a ser referents a nivell educatiu i pedagògic, perquè com a escoles concertades tenim una responsabilitat cap a la societat, que ha de ser crear oportunitats educatives de qualitat per a tots els alumnes». Precisament per poder oferir aquesta qualitat, fa temps que la concertada reclama més recursos. «El 60 per cent de les despeses d'una escola concertada, en llum, aigua o wifi, per exemple, i un 20 per cent del professorat les paguen les famílies. És evident que això no pot seguir així i ho reclamem amb intensitat, perquè les famílies no han de veure's obligades a pagar el que haurien de tenir grautament», va indicar.

Va apuntar que aquesta és «una línia de treball paral·lela amb el departament, que no forma part de l'actual debat» i va incidir que plantegen treballar per «fer un reimpuls pedagògic i exercir un lideratge educatiu a Catalunya». En aquest sentit, Ruiz va remarcar que «volem potenciar un ecosistema de qualitat format pels nostres 400 centres amb instruments com la formació, l'avaluació i la innovació per a la millora dels resultats educatius», així com «contribuir a generar equips directius i docents altament qualificats».

Celebració de la Jornada del Migrant i del Refugiat

El passat diumenge, 25 de setembre, es va celebrar la Jornada Mundial del Migrant i del Refugiat en la seva 108a edició. Amb el lema «Construir el futur amb migrants i refugiats», més de 200 persones de diferents nacionalitats i comunitats parroquials de Lleida es van trobar a l'Església de Sant Joan per celebrar, conjuntament, aquesta Jornada amb una missa presidida pel bisbe Salvador, a la qual hi van participar Mn. Carles Sanmartín, de la Unitat Pastoral Pilar-Magdalena, Mn. Jaume Pons, de la Unitat Parroquial Carne-Sant Joan, i el delegat de la Pastoral per a la Migració, el diaca Luis Manuel de Columbia i Mn. Adrián Burca, l'organitzador i impulsor d'aquesta trobada.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

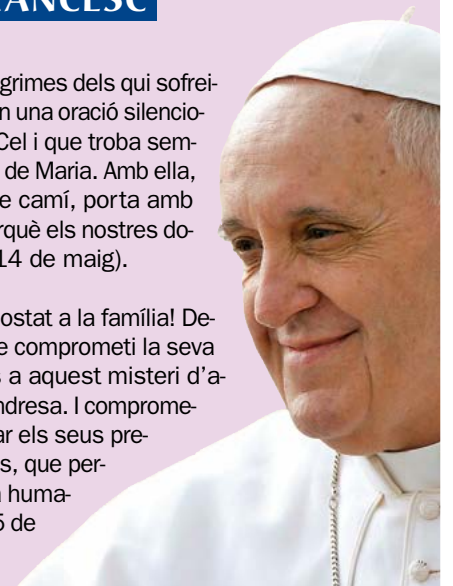
@Pontifex_es: «En fer-nos vells perdem vista, però la mirada interior es fa més penetrant, atenta i humana. Veiem coses que abans

se'ns escapaven. És així: el Senyor no confia els seus talents sol als joves i als forts; en té per a tots, a la mesura de cadascun» (11 de maig).

@Pontifex_es: «Una part de la vocació dels avis és sostenir els fills en l'educació dels nens. Els petits aprenen la força de la tendresa i el respecte a la fragilitat: lliçons insubstituïbles que amb els avis són més fàcils d'impartir i de rebre» (11 de maig).

@Pontifex_es: «Les llàgrimes dels qui sofreixen no són estèrils. Són una oració silenciosa que s'eleva fins al Cel i que troba sempre lloc sota el mantell de Maria. Amb ella, Déu es fa company de camí, porta amb nosaltres les creus perquè els nostres dolors no ens aixafin» (14 de maig).

@Pontifex_es: «Fem costat a la família! Defensem-la de tot el que compromet la seva bellesa. Acostem-nos a aquest misteri d'amor amb discreció i tendresa. I comprometem-nos a salvaguardar els seus preciosos i delicats vincles, que permeten viure bé i fan la humanitat més fraterna» (15 de maig).

Jornades de formació sobre Litúrgia

El Bisbat de Lleida ha celebrat, entre el 27 i 28 de setembre, les seves jornades anuals de formació del clergat, que enguany han tingut com a eix ver-

tebrador el tema de la Litúrgia. Les sessions, celebrades a l'oratori de la Casa de l'Església, representen el punt d'inici del nou curs per als sacerdots de la diòcesi.

Durant la primera jornada, el professor Jordi Font, sacerdot de la diòcesi de Girona i rector del Seminari, va impartir dues conferències sobre la relació entre la Litúrgia i la vida pastoral.

El dia 28 van continuar les sessions formatives amb una primera conferència sobre la Carta apostòlica *Desiderio desideravi*, comentada per Mn. Emili Villegas, sacerdot de la Seu d'Urgell i especialista en Litúrgia, i una altra conferència a càrrec del coordinador de la Comissió interdiocesana de Litúrgia i delegat de la Litúrgia del Bisbat de Girona, Mn. Joan Baburés, que va presentar la nova edició del *Missal Romà* en català.

Els Fanalets de Sant Jaume, d'interès nacional

El Govern ha aprovat declarar la Festa i Romeria dels Fanalets de Sant Jaume de Lleida com a Festa Patrimonial d'Interès Nacional i inscriure-la en el Catàleg del Patrimoni Festiu de Catalunya, una declaració que s'atorga a aquelles festes que tenen un arrelament i una rellevància especials per a la societat catalana.

Així mateix, amb aquesta distinció el Govern es compromet a vetllar per la seua protecció i promoció, així com per la conservació dels seus elements essencials.

La festa se celebra a Lleida cada any els dies 24 i 25 de juliol de la mà de l'Agrupació llerdenca de Pessebristes.

Emotiu comiat a les Filles de la Caritat

Lleida va acomiadar el passat 27 de setembre, amb agraïment i emoció, les Filles de la Caritat, que deixen la ciutat després de 230 anys de presència. L'adéu es va materialitzar amb una missa presidida pel bisbe Salvador a la Parròquia del Santíssim Salvador de Pardiniyes, a la que les religioses estaven molt vinculades. La celebració, que va coincidir amb la Diada de Sant Vicenç de Paül, fundador de la comunitat de les Filles de la Caritat, va reunir desenes de veïns i veïnes del barri de Pardiniyes i religioses vingudes de fora de Lleida per acompanyar les germanes en una Eucaristia molt emotiva.

REFLEXIONS

«Jo vull anar al Cel!»

T'has atrevit mai a demanar aquest desig i convertir-lo en pregària? I és que un cop pronunciades aquestes senzilles paraules, gairebé pròpies d'un infant il·lusionat que demana un petit regal, hem resumit la nostra esperança com a cristians. Quan volem anar al fons de la nostra fe, molt sovint, ens compliquem la vida intentant fer una profunda reflexió. Hem volgut anar a trobar la qüestió més essencial que sigui el fonament de la nostra fe.

En la senzillesa d'aquest desig es conté l'element central de l'acte de creure. Afirmar amb convicció que el meu final és l'anada a la Casa de Déu. Concretar que el que espero és acabar el camí que estic fent a la Terra per anar a viure on és Déu. Deixar de contemplar les coses amb el filtre de la matèria i obrir els ulls de la fe per veure Déu. Entendre que estic cridat a ser on Déu vulgui que estigui: amb Ell.

Per això, la paraula Cel és imprescindible. No és perquè sí que el Pare nostre de Jesús la repeteix perquè ens la fem nostra. Del desig d'anar al Cel en surt la necessitat de deixar-se acompanyar. Perquè per anar al Cel no hi puc anar sol. Haver trobat a Jesús és tenir la certesa que al Cel s'hi pot anar. I que units a Ell hi podrem arribar.

Enmig del camí cal mantenir-nos atents a aquells que caminen cap al Cel i segueixen Jesús en el camí. Avui esmento el rector d'Ars, Joan Maria Vianney. Davant de l'ajuda que un pastoret li va fer al sant quan el va guiar cap al petit poblet d'Ars, li va prometre: «Ja que tu m'has ensenyat el camí d'Ars, jo t'ensenyaré el camí del cel». Completem el desig d'anar al Cel amb la petició d'ajuda necessària, així ho fem els catalans quan li diem a la Moreneta: «...guieu-nos cap el Cel». Per acomiadar-nos d'algú a qui estimem i que volem retrobar no dubtem en afirmar: «Que al Cel ens puguem veure». Tota una professió de fe.

Mn. Valentí Alonso i Roig
Rector a diverses parròquies del Penedès

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

17. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Ef 2,1-10 / SI 99 / Lc 12,13-21]. Sant Ignasi d'Antioquia, bisbe i mr. a Roma (107); sant Rodolf, mr.

18. ■ Dimarts [2Tm 4,10-17b / SI 144 / Lc 10,1-9]. Sant Lluc, evangelista, deixeble i company de Pau, cronista dels Fets dels Apòstols, patró dels artistes plàstics; sant Just, nen màrtir.

19. ■ Dimecres [Ef 3,2-12 / SI: Is 12 / Lc 12,39-48]. Sants Joan de Brébeuf (†1648) i sant Isaac Jogues (†1647), preveres jesuïtes, i sis preveres més, màrtirs al Canadà; sant Pau de la Creu, prev.; sant Pere d'Alcàntara, prev.

20. ■ Dijous [Ef 3,14-21 / SI 32 / Lc 12,49-53]. Sant Andreu de Creta, monjo; santa Irene, vg. i mr.

21. ■ Divendres [Ef 4,1-6 / SI 23 / Lc 12,54-59]. Sant Joan de Capestrano, prev.; santa Úrsula, vg. i mr. venerada a Colònia (s. X); sant Hilarió (s. III-IV), abat palestínic; sant Caius o Gai (Cayo), soldat mr.; santa Celina, mare de sant Remigi.

22. ■ Dissabte [Ef 4,7-16 / SI 121 / Lc 13,1-9]. Sant Joan Pau II, papa; sant Marc, bisbe de Jerusalem i mr.; santa

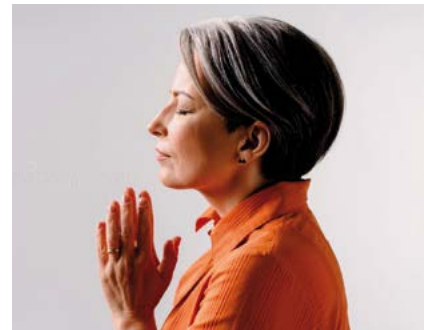
Maria Salomé, mare dels apòstols Jaume i Joan.

23. ■ Diumenge vinent, XXX de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Sir 35,15b-17.20-22a / SI 33 / 2Tm 4,6-8.16-18 / Lc 18,9-14]. Urgell: □ Dedicació de la Catedral. Sant Joan de Capestrano (1386-1456), prevere franciscà, patró dels capellans castrenses.

Diuenge XXIX de durant l'any (C)

COMENTARI

Cal pregar sempre sense perdre l'esperança

Tots tenim l'experiència segurament de pregar molt per alguna intenció i veure que, almenys aparentment, Déu no ens escolta. No cal dir que ens agradaria que Déu atengués immediatament la nostra súplica. Però l'evangeli comença dient: *Jesús deia aquesta paràbola per ensenyar que hem de pregar sempre sense perdre l'esperança*. I posa l'exemple d'una vídua que reclama insistentment a un jutge que li faci justícia però aquest *que desconeixia tot temor de Déu i tota consideració als homes* no la volia escoltar, fins que finalment li'n va fer cas si més no perquè no el molestés més. Amb això Jesús ja ens fa veure dues coses: que Déu sempre ens escolta però que de vegades no ho fa de forma immediata. Evidentment Déu no ens escolta perquè no siguem pesats sinó perquè sap molt millor que nosaltres què és el que ens convé i quan ens convé. Per això al final Jesús ens diu clarament: *¿Vosaltres creieu que Déu, ni que esperi pacientment, no farà justícia als seus elegits que li reclamen de nit i de dia?* Per tant Jesús ens exhorta a pregar contínuament, nit i dia, a no cansar-nos de presentar-li les nostres necessitats però també a tenir molt paciència, a no desanimar-nos mai. Però el Senyor ens adverteix: *Quan el Fill de l'home vindrà ¿creieu que trobarà fe a la terra?* Jesús, doncs, ens demana tenir molta fe en la força de la pregària, a no desconfiar mai. Un exemple molt gràfic de la força de la pregària el trobem a la primera lectura: *Mentre Moisès mantenia les mans alçades* (pregant) *guanyava Israel, però quan baixava les mans per reposar guanyaven els amalequites*. Nosaltres voldríem que ens escoltés d'aquesta manera! Però només és una forma de parlar-nos de la força de la pregària. La paciència que hem de tenir en pregar la demana també Pau per a predicar l'evangeli: *Insisteix en tot moment, tant si és oportú com si no ho és, mira de convèncer la gent, reprèn, anima'ls, esperant amb tota paciència*. Jesús ja ens ha dit que *hem de pregar sempre sense perdre l'esperança* de ser escoltats. «La paciència todo lo alcanza».

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 17,8-13)

En aquells dies, els amalequites anaren a Rafidim per atacar el poble d'Israel. Moisès digué a Josuè: «Recluta homes de guerra i demà al matí surt a combatre contra els amalequites. Jo m'estaré dret dalt el turó amb la vara de Déu a la mà.» Josuè complí les ordres de Moisès i començà la batalla contra els amalequites. Moisès, Aaron i Hur pujaren dalt el turó. Mentre Moisès mantenia les mans alçades, guanyava Israel, però quan abaixava les mans per reposar, guanyaven els amalequites. A la fi les mans ja li pesaven massa per poder mantenir-les alçades. Llavors li acostaren una pedra, s'hi assegua, i Aaron i Hur, un a cada banda, li aguantaven les mans. Així pogué mantenir les mans immòbils fins a la posta del sol, i Josuè derrotà els amalequites i abaté els seus homes amb l'espasa.

▶ Salm responsorial (120)

R. *L'ajuda em vindrà del Senyor, que ha fet el cel i la terra.*

Alço els ulls a les muntanyes: / d'on em vindrà l'ajuda? / L'ajuda em vindrà del Senyor, / del Senyor que ha fet cel i terra. R.

Que no deixi relliscar el teu peu, / ni s'adormi el qui et guarda. / El guardià d'Israel mai no s'adorm, / sempre vigila. R.

És el Senyor qui et guarda, el Senyor t'empara / al teu costat mateix. / De dia el sol no et farà mal, / ni la lluna de nit. R.

El Senyor et guarda en tota desgràcia, / et guarda la vida. / El Senyor guarda tots els teus passos / ara i per tots els segles. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 3,14-4,2)

Estimat, persevera en la doctrina que has après i has acceptat amb tota confiança, recordant qui són els qui te l'han ensenyada; des de menut coneixes les sagrades Escriures que tenen el poder de donar-te la saviesa que duu a la salvació a través de la fe en Jesucrist. Tota l'Escriptura és inspirada per Déu i és útil per ensenyar, convèncer, corregir i educar en el bé, perquè l'home de Déu sigui madur, sempre a punt per a tota obra bona. Davant de Déu i de Jesucrist, que ha de judicar els vius i els morts, i pensant en la seva manifestació i en el seu Regne, t'adverteixo formalment que proclamis la paraula de l'evangeli: insisteix en tot moment, tant si és oportú com si no ho és, mira de convèncer la gent, reprèn, anima'ls, esperant amb tota paciència, com un mestre que sap ensenyar.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Lluç (Lc 18,1-8)

En aquell temps, Jesús deia als deixebles aquesta paràbola, per ensenyar que hem de pregar sempre, sense perdre mai l'esperança: «En una ciutat hi havia un jutge que desconeixia tot temor de Déu i tota consideració als homes. A la mateixa ciutat hi havia una vídua que l'anava a trobar sovint i li deia: «Feu-me justícia contra aquest home que pledeja contra mi.» El jutge durant molts dies no li'n feia cas, però a la fi pensà: «A mi no em diu res el temor de Déu ni la consideració als homes, però aquesta vídua és tan pesada que li hauré de fer justícia; si no, anirà venint aquí fins que no podré aguantar més.» I el Senyor digué: «Fixeu-vos què diu aquest jutge sense entranyes. ¿I vosaltres creieu que Déu, ni que esperi pacientment, no farà justícia als seus elegits que li reclamen de nit i de dia? Us asseguro que els farà justícia molt aviat. Però quan el Fill de l'home vindrà, creieu que trobarà fe a la terra?»

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Éx 17,8-13)

En aquellos días, Amalec vino y atacó a Israel en Refidim. Moisés dijo a Josué: «Escoge unos cuantos hombres, haz una salida y ataca a Amalec. Mañana yo estaré en pie en la cima del monte, con el bastón de Dios en la mano».

Hizo Josué lo que le decía Moisés, y atacó a Amalec; entretanto, Moisés, Aarón y Jur subían a la cima del monte. Mientras Moisés tenía en alto las manos, vencía Israel; mientras las tenía bajadas, vencía Amalec. Y, como le pesaban los brazos, sus compañeros tomaron una piedra y se la pusieron debajo, para que se sentase; mientras, Aarón y Jur le sostenían los brazos, uno a cada lado.

Así resistieron en alto sus brazos hasta la puesta del sol. Josué derrotó a Amalec y a su pueblo, a filo de espada.

▶ Salmo responsorial (120)

R. *Nuestro auxilio es el nombre del Señor, que hizo el cielo y la tierra.*

Levanto mis ojos a los montes: / ¿de dónde me vendrá el auxilio? / El auxilio me viene del Señor, / que hizo el cielo y la tierra. R.

No permitirá que resbale tu pie, / tu guardián no duerme; / no duerme ni reposa / el guardián de Israel. R.

El Señor te guarda a su sombra, / está a tu derecha; / de día el sol no te hará daño, / ni la luna de noche. R.

El Señor te guarda de todo mal, / él guarda tu alma; / el Señor guarda tus entradas y salidas, / ahora y por siempre. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteu (2Tm 3,14-4,2)

Querido hermano: Permanece en lo que aprendiste y creíste, consciente de quiénes lo aprendiste, y que desde niño conoces las Sagradas Escrituras: ellas pueden darte la sabiduría que conduce a la salvación por medio de la fe en Cristo Jesús.

Toda Escritura es inspirada por Dios y además útil para enseñar, para argüir, para corregir, para educar en la justicia, a fin de que el hombre de Dios sea perfecto y esté preparado para toda obra buena.

Te conjuro delante de Dios y de Cristo Jesús, que ha de juzgar a vivos y a muertos, por su manifestación y por su reino: proclama la palabra, insiste a tiempo y a destiempo, arguye, reprocha, exhorta con toda magnanimidad y doctrina.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 18,1-8)

En aquel tiempo, Jesús decía a sus discípulos una parábola para enseñarles que es necesario orar siempre, sin desfallecer.

«Había un juez en una ciudad que ni temía a Dios ni le importaban los hombres. En aquella ciudad había una viuda que solía ir a decirle: «Hazme justicia frente a mi adversario». Por algún tiempo se estuvo negando, pero después se dijo a sí mismo: «Aunque ni temo a Dios ni me importan los hombres, como esta viuda me está molestando, le voy a hacer justicia, no sea que siga viniendo a cada momento a importunarme». Y el Señor añadió: «Fijaos en lo que dice el juez injusto; pues Dios, ¿no hará justicia a sus elegidos que claman ante él día y noche?; ¿o les dará largas? Os digo que les hará justicia sin tardar. Pero, cuando venga el Hijo del hombre, ¿encontrará esta fe en la tierra?».